

*"Po setmění raději
zůstaňte doma.
Městu vládnu
nemrtví..."*

RACHEL CAINE

Carpe Corpus

UPÍŘI Z MORGANVILLE – KNIHA ŠESTÁ

BROKILON

Rachel Caine

CARPE CORPUS

Copyright © 2009 by Roxanne Longstreet Conrad

Translation © 2015 by Renata Heitelová

Cover © 2015 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch –

Brokilon

ISBN 978-80-7456-292-1

Rachel Caine

Carpe Corpus

Upíři z Morganville
kniha šestá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Rachel Caine
v nakladatelství Brokilon

Cyklus Upíři z Morganville

Prokletý dům
Ples mrtvých dívek
Půlnoční ulička
Slavnost bláznů
Pán hrůzovlády
Carpe corpus

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

*Timovi a Ter, přátelům, po nichž se mi stýská.
Catovi, mé drahé životní konstantě.
A kamarádkám Pat, Jackie, Jo, Sharon, Heidi, Billovi
a všem z ORAC!*

Poděkování

Děkuji těm, kdo mi s knihou pomohli: Amie, Jenn Clackové, Stephanii Hillové, Alanu Balthropovi, Loe Ledbetterové, CJ, Minde Briscoeové, Trishe, Joann Casperové, Lise Lapkovitchové, Bethany, Virginii, Sharon Samsové.

Zvlášť děkuji té, kterou jsem zapomněla zmínit ve Slavnosti bláznů, ačkoli jsem jí to slíbila: Sarah Magilnickové. Sarah, velmi se omlouvám, že jsem tě vynechala. Byla to jenom moje chyba.

1

„Všechno nejlepší, zlato!“

V září sedmnácti svíček na dortu vypadala Claiřina matka nadšená a šťastná. Na tváři měla nucený úsměv, který byl v domě Danversových poslední dobou až příliš obvyklý.

Vlastně byl až příliš obvyklý v celém texaském Morganville. Lidé se usmívali, protože museli, jinak...

Teď byla s předstíráním na řadě Claire.

„Děkuji, mami,“ řekla a roztáhla rty do tvaru, který jí jako úsměv opravdu nepřipadal. Vstala ze židle u kuchyňského stolu, aby sfoukla svíčky. Všech sedmnáct plamínek se zachvělo a zhaslo na první fouknutí. *Přeju si...*

Neodvažovala se *cokoli* si přát, a právě proto se přes ni v horké lepkavé vlně přelily zlost, pocit marnosti a smutek. Takhle posledních šest měsíců, od příjezdu do Morganville, svoje narozeniny neplánovala. Představovala si, že se svými kamarády uspořádá v jejich domě párty. Michael by hrál na kytaru. Skoro před sebou dokázala vidět ten nádherný nepřítomný úsměv, který se mu objevuje na tváři, když se

hluboko ponoří do hudby. Eva, veselá a vyzývavá gotička, by upekla nějaký strašný, pravděpodobně nepoživatelný koláč ve tvaru netopyra s lékořicovou polevou a černými svíčkami. A Shane...

Shane by...

Claire nedokázala na Shanea ani pomyslet, protože se jí u toho zadržával dech v hrdle a v očích jí pálily slzy. Chyběl jí. Ne, to ne... *chyběl* bylo hodně mírné slovo. *Potřebovala* ho. Ale Shane byl uvězněný v cele v centru města společně se svým otcem, šíleným lovcem upírů.

Pořád nedokázala pochopit, že Morganville – obyčejné, zaprášené město v texaském zapadákově – ovládají upíři. Věřila tomu však mnohem víc než tomu, že by to dokázal nějak napravit Frank Collins.

Koneckonců se s tím chlapem setkala.

Bishop – nový pán upírů v Morganville – chystal pro Frankovu a Shaneovu popravu něco ošklivého, což byl podle všeho zaběhlý standard, jak se zbavit lidí s ušlechtilými nápady. Nikdo se neobtěžoval seznámit Claire s podrobnostmi a asi by za to měla být ráda. Určitě to bude příšerné, jako ve středověku.

Pro Claire na tom bylo nejhorší, že zřejmě neexistoval způsob, jak by to mohla zastavit. Nemohla dělat vůbec *nic*. K čemu vám je být přísluhovačkou nejvyššího zla, když si to nemůžete užít – ani zachránit svoje kamarády?

Přísluhovačka zla. Claire se nelíbilo, že o sobě přemýšlí takhle, ale nazvala ji tak Eva, když spolu mluvily naposledy.

A Eva měla samozřejmě jako vždycky pravdu.

Před ní, na mámině druhém nejlepším porcelánu, přistál kousek narozeninového dortu – vanilkového s vanilkovou polevou a drobným barevným sypaním (přesný opak toho, jak by dort připravila Eva). Máma upekla celý dort vlastníma rukama, dokonce vyrobila i polevu, nevěřila žádným polotovarům. Určitě bude výborný, ale Claire už předem věděla, že je jí to fuk. Evin fantastický dort by chutnal

hrozně, měla by po něm černé zuby i jazyk, ale milovala by každíčké sousto.

Claire zvedla vidličku, zamrkala, aby zastavila slzy, a nabrala si kousek narozeninové sladkosti. Zamumlala: „Báječné, mami!“ o soustu dortu, který chutnal jako prázdnota a smutek.

Ke stolu si přisedl táta a vzal si taky kousek. „Všechno nejlepší, Claire. Máš na dnešek nějaké plány?“

Dřív měla plány. Různé plány. Představovala si tu párty asi milionkrát a každá verze končila tím, že zůstali se Shanem sami.

No, byla sama. A on taky.

Prostě ale nebyli sami *společně*.

Claire polkla a dál se dívala do talíře. Už měla na jazyku upřímnou pravdu: *ne*. Neměla žádné plány. Jenže pomyslení na to, že bude uvězněná celý den s rodiči, s jejich vyděšenýma očima a neradostnými úsměvy, nedokázala snést. „Jo,“ vydechla. „Mám... měla bych jít do laboratoře. Myrnin mě tam chce.“

Myrnin byl její šéf – a upír – a ona ho nenáviděla. Vždycky to tak nebylo, ale podrazil ji už tolikrát, že toho měla dost. Naposledy to bylo přímo strašné: Myrnin vydal Michaela, Shanea a ji jejich nejhoršímu nepříteli, protože když šlo do úzkých, bylo to pro něj prostě jednodušší než zůstat loajální.

Skoro mohla slyšet Shaneův hlas plný ironie: *No, je to upír. Co jsi čekala?*

Asi něco lepšího. A zřejmě byla pěkně hloupá, protože Myrnin byl nejen upír, ale ke všemu byl šílený. Odmítla by pro něj dál pracovat, ale prostě nedokázala odmítnout nic, co jí Bishop přímo přikázal. Mohla za to magie. Claire v magii nevěřila – podle ní to byla jen věda, která ještě nebyla dostatečně probádána – ale tohle mělo hodně blízko k její standardní definici.

Nerada přemýšlela o chvíli, kdy se stala – jak to Eva pěkně

charakterizovala – pěšákem zla, protože se bála (v nejtemnějších hlubinách svých nočních můr), že učinila špatné rozhodnutí.

Když se natáhla po sklenici koly, vyhrnul se jí dlouhý rukáv a odhalil, co jí Bishop udělal: modrý inkoust – jako nějaké tetování motorkářského gangu – se jí vinul po paži, a navíc se pohyboval. Když se dívala, jak se to svíjí a hemží, dělalo se jí zle.

Magie neexistuje. Neexistuje.

Claire si stáhla rukáv zpátky, aby to zakryla – ne před svými rodiči, ti totiž vůbec nemohli vidět, že s její paží něco není v pořádku. Dokázala to vidět jenom ona a upíří. Zdálo se jí, že to od toho dne, co jí to Bishop udělal, trochu zesvětlalo, ale možná to bylo jen zbožné přání. *Kdyby to dost vybledlo, třeba by to přestalo fungovat.* Přestalo by ji to nutit ho poslouchat, když jí něco nařídí.

Stejně neměla jak poznat, jestli je to slabší, ledaže by byla ochotná riskovat, že Bishopa neposlechne. To by ovšem nebylo o nic rozumnější než plavat v bazénu se žraloky namazaná rybím olejem a s velkým transparentem „Sežerte mě“.

Když pátrala po jakémkoli náznaku toho, co jí Bishop provedl a jak se toho zbavit, obrátila naruby celou Myrninovu knihovnu. Jestli v ní ta informace byla, tak ji před ní hodně dobře schoval. Zřejmě by řekl: „Pro tvé vlastní dobro,“ ale ona by mu beztak nevěřila. Už ne. Myrnin dělal jen to, co bylo dobré pro něj – pro nikoho jiného.

Alespoň dokázala poznat, co jí tetování způsobuje – připravil ji o její vůli, nemohla Bishopovi nic odmítnout. *Není to magie, říkála si pro sebe dnes asi potisící. Není to magie, protože nic jako magie neexistuje. Všechno se dá vysvětlit. Možná tomu ještě nerozumíme, ale tahle věc s tetováním má svá pravidla a musí existovat způsob, jak to odstranit.*

Claire si znovu stáhla rukáv přes tetování a zavadila přitom

prsty o zlatý náramek, který pořád nosila. Šlo o náramek se symbolem upírky Amélie, bývalé vládkyně Morganville. Než do města přijel pan Bishop, byl to znak Ochrany... Znamenalo to, že dlužila Amélii daně, obvykle ve formě peněz, služeb a krve, a na oplátku ji Amélie – a ostatní upíři – nechala na pokoji. Trochu jako mafie se špičáky. Sice to nefungovalo vždycky, ale bylo to mnohem lepší než chodit po Morganville jako živá svačinka zdarma.

Jenže teď ten náramek zase takovou výhodou nebyl. Už týdný Amélii neviděla ani o ní neslyšela a zdálo se, že po všech Améliiných spojencích se slehla zem. Nejvýznačnější morganvillští upíři se skrývali, nebo byli možná mrtví... anebo byli pod Bishopovou kontrolou a neměli vlastní vůli. Vypadalo to, že je to čím dál častější případ. Bishop se rozhodl, že zabít opozici je složitější než přetáhnout ji na svoji stranu.

Stejně jako přetáhl ji, i když asi byla jediný člověk, kterého se obtěžoval získat přímo pod svou kontrolu. Obecně nesmýšlel o lidech moc dobře.

Claire dojedla svůj kousek dortu a pak svědomitě rozbalila dárky, které jí rodiče přinesli ke stolu. Tátův balíček – podle úhledných rohů ho balila máma – obsahoval pěkný stříbrný řetízek s malým srdíčkem. V mámině balíku našla šaty – Claire nikdy šaty nenosila – takové barvy a stříhu, že bylo Claire jasné, že její malé postavě nebudou vůbec slušet.

Oba je však políbila a poděkovala jim. Slíbila, že si šaty vyzkouší později. Tátovi se s řetízkem předvedla, když máma odběhla se zbytkem dortu do kuchyně. Dala si ho přes řetízek s křížkem, který měla od Shanea.

„Počkej,“ řekl táta a pokusil se jí pomoci. „Ten druhý ti sundám.“

„Ne!“ Položila ruku přes Shaneův řetízek a s vytřeštěnými očima ucouvla. Táta se zatvářil zmateně a ublíženě. „Promiň. Já... si ho nikdy nesundávám. Je... to dárek.“

Došlo mu to. „Od toho chlapce?“

Přikývla a do očí jí znovu vhrkly slzy. Pálily. Táta rozevřel náruč a chvíli ji pevně držel. Potom zašeptal: „Bude to v pořádku, zlato. Neplač.“

„Ne, nebude,“ namítla ztrápeně. „Nebude, pokud to nedáme do pořádku sami, tati. Nechápeš to? Musíme něco udělat!“

Odtáhl se na délku paže a prohlížel si ji unavenýma, pohaslýma očima. Už nějakou dobu nebyl zdravotně v pořádku, a kdykoli ho Claire viděla, dělala si o něj čím dál větší starosti. *Proč z toho nemůžou moje rodiče vynechat? Proč je sem zatáhli, doprostřed toho všeho?*

Dřív bylo všechno v pohodě – no, možná ne v pohodě, ale situace byla stabilní. Když sem přijela, aby studovala na Texaské prérijní univerzitě, musela odejít ze šíleně nebezpečných kolejí a najít si klidnější místo. Skončila jako spolubydlící v domě Glassových s Evou, Shanem a Michaellem. Máma s tátou zůstali bezpečně daleko od města.

Tedy až do chvíle, než se Amélie rozhodla, že když je sem přiláká, získá nad Claire větší kontrolu. Stali se obyvateli Morganville a ocitli se v pasti.

Stejně jako Claire.

„Pokusili jsme se odjet, zlato. Jednou v noci jsme se s tvojí mámou sbalili a zamířili pryč odsud, ale na hranicích města se nám porouchalo auto.“ Slabě, zlomeně se usmál. „Myslím, že pan Bishop nechce, abychom odjeli.“

Claire se trochu ulevilo, že se alespoň pokusili, ale jen na vteřinu – vzápětí se vyděsila. „Tati! Prosím, už to znovu nezkoušejte. Kdyby vás upíři chytili za hranicemi města...“ Nikdo nesměl opustit Morganville bez dovolení. Existovala různá zabezpečení, která tomu měla zabránit, ale skutečnost, že upíři byli nemilosrdní a uprchlíky vždy vystopovali, většinou stačila, aby to lidi odradilo.

„Já vím.“ Vzal její obličej do teplých dlaní a podíval se na ni s takovou láskou, že jí to lámalo srdce. „Claire, ty si

myslíš, že jsi připravená porazit celý svět, ale nejsi. Nechci, aby ses ocitla uprostřed toho všeho. Jsi na to příliš *mladá*.“

Smutně se na něj usmála. „Na to už je pozdě. Kromě toho, tati, už nejsem dítě – je mi sedmnáct. Mám svíčky na dortu, které to dokazují.“

Políbil ji na čelo. „Vím. Ale pro mě budeš pořád pětiletá holčička, která pláče kvůli odřenému kolenu.“

„To je trapné.“

„Taky jsem se tak cítil, když mi to rodiče řekli.“ Pozoroval ji, jak si hraje se Shaneovým křížkem na krku. „Půjdeš do laboratoře?“

„Cože? Aha, vlastně jo.“

Věděl, že lže, poznala to. Na chvíli si myslela, že jí to poví do očí. Místo toho však řekl: „Prosím, jen mi slib, že nepůjdeš dnes ven, aby ses pokusila zachránit svého kluka. Už zase.“

Položila ruce na jeho. „Tati, nesnaž se mi říkat, že jsem moc mladá. Vím, co k Shaneovi cítím.“

„O to se vůbec nesnažím,“ ohradil se táta. „Jenom se ti pokouším říct, že být zamilovaná do jakéhokoli kluka v tomto městě je právě teď nebezpečné. A být zamilovaná právě do *tohohle* kluka je sebevražedné. Nebyl bych nadšený ani za normálních okolností, a tyhle okolnosti mají do normálních hodně daleko.“

To bez legrace. „Neprovedu žádnou hloupost,“ slíbila. Ovšem nebyla si moc jistá, jestli to dokáže dodržet. Klidně by udělala něco hloupého, kdyby tím získala šanci aspoň na chvíli být se Shanem. „Tati, už musím jít. Děkuju za ten řetízek.“

Hleděl na ni tak přísně, že ji na vteřinu napadlo, že ji snad zamkne v pokoji. Ne že by nedokázala najít cestu ven, samozřejmě, ale nechtěla, aby se kvůli ní cítil ještě hůř.

Nakonec si povzdychl a zavrtěl hlavou. „Nemáš zač, zlato. Všechno nejlepší. A buď opatrná.“

Na chvíli zůstala stát a sledovala ho, jak si hraje se svým kouskem dortu. Zdálo se, že nemá hlad. Hubnul a vypadal o dost starší než před rokem. Všiml si jejího pohledu. „Claire, jsem *v pořádku*. Netvař se tak.“

„Jak?“

Nevinný výraz na něj nezabral. „Jako že se cítíš provinile, že jsem nemocný.“

„Aha.“ Pokusila se usmát. „Promiň.“

Máma v kuchyni poletovala jako včela po dávce espresa. Zatímco Claire pokládala talíře do dřezu, máma mluvila raketovou rychlostí – o těch šatech a jak prostě věděla, že v nich Claire bude vypadat dokonale, a že by si měli tento týden naplánovat večerí někde v restauraci a stylově to oslavit. Mluvila o svých nových přátelích z karetního klubu, s nimiž hrála bridž a gin rummy a někdy i texaský poker. Mluvila o všem, jen ne o tom, co se dělo kolem nich.

Morganville vypadalo jako každé obyčejné město, ale to bylo jen zdání. Náhodní turisté tudy projížděli a nic nepoznali. Dokonce i většina studentů pobývala pouze v kampusu a trávili tady čas, aniž by se dozvěděli cokoli o tom, co se tu ve skutečnosti děje – Texaská prérijní univerzita se prostě snažila, aby to byl uzavřený svět. Pro lidi, kteří tu žili, pro běžné obyvatele, bylo Morganville vězeňským tábořem. Všichni zde byli vězni a všichni se o tom báli mluvit otevřeně.

Claire mámu poslouchala, ale její trpělivost se napínala jako tenký igelitový pytlík hrozící roztržením. Pak se konečně matka odmlčela na dost dlouho, aby Claire stihla vyhrknout: „Díky. Vrátním se brzy. Mám tě moc ráda, mami.“

Matka se zarazila a pevně zavřela oči. „Claire,“ řekla úplně jiným tónem – nefalšovaným. „Nechci, abys šla dnes ven. Byla bych ráda, kdybys zůstala doma, prosím.“

Claire se zastavila ve dveřích. „Nemůžu, mami,“ odpověděla. „Nemůžu zůstat stát stranou. Jestli chceš ty, chápu to, ale tak jste mě nevychovali.“

Máma rozbila talíř. Prostě s ním praštila o okraj dřezu a on se roztránil na tučt ostrých kousků, které se rozletěly po lince a dopadly na podlahu.

Pak tam prostě jen stála a ramena se jí třásla.

„Nic se neděje,“ pronesla Claire. Rychle z podlahy posbírala rozbité kousky a smetla zbytek z kuchyňské linky. „Mami, je to v pořádku. Nebojím se.“

Máma se zasmála. Byl to ostrý, trochu hysterický smích, který Claire vyděsil. „Nebojíš se? No, já se bojím. Bojím se tak, jak jsem se nikdy dřív v životě nebála. *Nechod'*. Ne dnes. Prosím, zůstaň doma.“

Claire stála pár vteřin na místě, potom se zhluboka nadechla a vysypala rozbitý porcelán do odpadkového koše.

„Omlouvám se, ale opravdu to musím udělat,“ řekla. „Mami...“

„Tak běž.“ Máma se otočila zpátky ke dřezu a zvedla další talíř, ponořila ho do mýdlové vody a začala ho drhnout takovou silou, jako by se z něj snažila smýt namalované růžové květy.

Claire utekla do svého pokoje, uložila šaty do skříně a popadla z kouta ošuntělý batoh. Když odcházela, padla jí do oka fotografie přilepená na zrcadle. Obrázek z domu Glassových – Shane, Eva, Michael a Claire, jak se smějí. Jediná společná fotka s nimi všemi, kterou měla. Byla ráda, že jsou na ní tak šťastní, přestože byla příliš světlá a trochu nakřivo. Blbý foťák v mobilu.

Bez rozmyslu po ní sáhla a schovala ji do batohu.

Zbytek jejího pokoje byl jako anomálie v čase – máma tu nechala všechny její věci ze střední školy, všechny její plyšáky, plakáty a sladce barevné deníky. A taky kartičky Pokémonů a vědeckou soupravu. Na stropě byly nalepené hvězdy a planety, které ve tmě svítily. Visely tu všechny její certifikáty, medaile a ceny.

Teď jí to připadalo tak vzdálené, jako by to patřilo

někomu jinému. Někomu, koho nečekala zářivá budoucnost přísluhovačky zla, navždy uvězněné v Morganville.

Kromě jejích rodičů byla ta fotografie ve skutečnosti jedinou věcí v celém domě, která by jí chyběla, kdyby se sem nikdy nevrátila.

A to bylo nečekaně dost smutné.

Claire zůstala chvíli stát ve dveřích a dívala se na svou minulost, potom je zavřela a odkráčela pryč – vstříc čemukoli, co jí budoucnost přinese.

2

Morganville nepřipadalo Claire o moc odlišnější, než když sem poprvé přijela, což jí přišlo docela zvláštní. Když se zmocní vlády zlí páni, čekali byste přece, že si všimnete aspoň nějaké viditelné změny.

Život však šel dál – lidé chodili do práce, do školy, půjčovali si filmy a popíjeli v hospodách. Jediný opravdový rozdíl spočíval v tom, že se po setmění nikdo nepotuloval sám venku. Dokonce ani upíři, aspoň co věděla. Noc byla dobou lovu a patřila Bishopovi.

Ale ani to nebyla zase taková změna, jak byste si mysleli. Rozumní lidé v Morganville *nikdy* nechodili ven po setmění, když nemuseli. Šlo o instinkt, nic jiného.

Claire mrkla na hodinky. Jedenáct dopoledne. Ve skutečnosti do laboratoře nemusela. Naopak to bylo dnes poslední místo, kde by chtěla být. Nechtěla vidět svého údajného šéfa Myrnina, ani poslouchat jeho šílenosti, natož snášet jeho otázky, proč se na něj tak zlobí. Věděl, proč je na něj našťvaná. Tak velký blázen zase nebyl.

Táta na to kápl. Měla v úmyslu pokusit se pomoci Shaneovi.

První krok: navštívit starostu Morganville Richarda Morrella.

Claire sice neměla auto, ale Morganville nebylo zase tak rozlehlé město a ona pěšky chodila ráda, opravdu. Počasí bylo pořád pěkné – teď dokonce i během dne trochu chladnější, ale ne moc studené. Zima v západním Texasu taková bývala, tedy než přišly sněhové bouře. Pár dní tu vládl podzim, což znamenalo, že listí na okrajích zežloutlo a ztratilo svou tmavě zelenou barvu. Slyšela, že podzim je v jiných částech země a světa nádherným ročním obdobím, ale tady v okolí to bylo jako půlhodina mezi žhavým létem a mrazivou zimou.

Zatímco šla po ulici, lidé se za ní otáčeli. Nelíbilo se jí to a nebyla na to zvyklá. Claire vždycky bývala jednou z velké armády anonymních geeků, tedy s výjimkou vědeckých soutěží a různých akademických cen. Nikdy nevyčnívala na pohled – byla moc malá a hubená – proto se cítila divně, že se na ni lidé dívají, kývají na ni nebo prostě jen zírají.

Rozneslo se, že je Bishopův poslíček. Nikdy ji ve skutečnosti nenutil nic *udělat*, ale musela předávat jeho příkazy.

A pak se stalo něco zlého. Bishop si asi myslel, jak to není vtipné, když ji to nutí dělat, zatímco pořád nosí Améliin náramek.

Vinou oněch upřených pohledů se jí cesta zdála delší, než ve skutečnosti byla.

Zatímco vybíhala schody do Richardovy přestěhované kanceláře – starou dokonale zničilo tornádo nad budovou radnice – napadlo ji, jestli město jmenovalo Richarda starostou, jen aby nemuseli měnit cedulky. Jeho otec – původní starosta Morrell, jeden z těch typických Texasanů se širokým úsměvem a malýma tvrdýma očima – zemřel během bouře. A jeho syn teď obýval ošuntělý starý obchod s papírovou cedulkou na výloze, na níž stálo: STAROSTA RICHARD MORRELL, PROZATÍMNÍ KANCELÁŘ.

Klidně by se vsadila, že ve své nové práci není šťastný. Dělo se tu teď toho hodně.

Když Claire otevřela dveře, ozval se zvonek. Její oči si pomalu zvykaly na tlumené světlo uvnitř. Předpokládala, že tu udržují přítmí ze zdvořilosti k upírům a že ze stejného důvodu jsou ve výloze tmavá skla. Malá zašlá místnost na ni ale kvůli tomu působila jako jeskyně – jeskyně se špatnými tapetami a levným tenkým kobercem.

Richardova sekretářka vzhledla, když za sebou Claire zavřela, a usmála se. „Ahoj, Claire,“ řekla. Nora Harrisová byla pohledná padesátnice, pečlivě upravená, většinou oblečená v tmavých kostýmcích. Její hlas zněl jako teplá rozpuštěná čokoláda. „Přišla jsi za starostou, drahoušku?“

Claire přikývla a rozhlédla se po místnosti. Nebyla jediná, kdo se tu dnes zastavil. V čekárně seděli tři starší muži a jeden divný kluk, který ještě nevyrostl z dětské baculatos-ti. Na sobě měl tričko morganvillské střední školy s masko-tem – zmijí s vyceněnými tesáky. Podíval se na ni vykule-nýma očima, zjevně byl vyděšený. Zlehka se na něj usmála, aby ho uklidnila. Bylo zvláštní být osobou, které se lidi bojí, když ji vidí přicházet.

Nikdo z dospělých se na ni přímo nepodíval, ale cítila, jak ji koutkem oka pozorují.

„Má dnes plno, Claire,“ pokračovala Nora a kývla hlavou k čekárně. „Dám mu vědět, že tu jsi. Pokusíme se tě někam vmáčkнуть.“

„Může jít přede mnou,“ nabídl jeden z mužů. Ostatní se na něj podívali a on pokrčil rameny. „Chovat se mile ničemu neuškodí.“

Claire ale věděla, že nešlo o to chovat se mile. Sledoval tím vlastní zájem. Podlézal holce, která byla Bishopovým prostředníkem pro lidskou komunitu. Byla teď *důležitá*. Nenáviděla to každou vteřinu.

„Nebude to trvat dlouho,“ řekla. Ani se jí nepodíval do očí.

Nora ukázala prstem k zavřeným dveřím vzadu. „Dám mu vědět, že za ním jdeš. Pane Goldere, vy půjdete hned po ní.“

Pan Golder, který pustil Claire před sebe, přikývl. Claire toho sluncem ošlehaného muže s pokožkou drsnou jako staré boty, ale s očima jak led neznala, když ho však mījela, usmál se na ni. Vypadalo to nuceně.

Úsměv mu neoplatila. Neměla na takovou přetvářku žaludek.

Claire váhavě zaklepala na zavřené dveře a pomalu je pootevřela. Nahlédla do nich, jako by se bála, že Richarda přistihne při něčem... no, nehodném starosty. On však jen seděl za stolem a četl si ve složce plné papírů.

„Claire.“ Zavřel složku a opřel se do staré kožené židle, která vrzala a skřípala. „Jak se držíš?“ Vstal, aby jí nabídl ruku. Potrásla mu jí a oba se posadili. Tolik si zvykla na Richarda v přiléhavé policejní uniformě, že jí pořád přišlo zvláštní vidět ho v obleku – dnes v pěkném šedém s proužkem a s modrou kravatou. Nebyl tak starý – nehádala by mu ještě ani třicet – ale nosil ho jako někdo dvakrát starší.

To asi máme společné, napadlo ji. Ona se poslední dobou taky necítila na sedmnáct.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla, což byla lež. „Přežívám. Přišla jsem, abych...“

„Vím, o co chceš požádat,“ přerušil ji Richard. „Odpověď zní stále ne, Claire.“ Znělo to účastně, ale pevně.

Claire ztěžka polkla. Nečekala, že ji odmítne tak rychle. Richard ji většinou vyslechl. „Pět minut,“ vyhrkla. „Prosím. Nevysloužila jsem si je?“

„Rozhodně ano. Ale o tom já nerozhoduju. Jestli chceš vidět Shanea, musíš požádat o povolení Bishopa.“ Richardovy oči byly laskavé, ale neústupné. „Dělám všechno, co můžu, abych ho udržel naživu a v bezpečí. Chci, abys to věděla.“

„Vím, že ano, a jsem ti za to vděčná, Richarde.“ Srdce

jí pokleslo. Kdoví proč si dělala naděje, přestože věděla, že to nevyjde, navíc právě dnes. Sledovala ruce ve svém klíně. „Jak se mu vede?“

„Shaneovi?“ Richard se tiše zasmál. „Jak asi myslíš? Je naštvanej. Zlobí se na celý svět. Nenávidí každou minutu, navíc když je tam zavřený se svým otcem.“

„Viděl jsi ho?“

„Zastavil jsem se tam,“ odpověděl Richard. „Služební povinnosti. Bishop zatím neviděl důvod zkrátit mi řetěz a zamezit mi navštěvovat vězení, ale kdybych se tě pokusil propašovat dovnitř...“

„Je mi to jasné.“ Opravdu bylo, přesto z toho Claire píchlo u srdce. „Ptá se...“

„Shane se na tebe ptá každý den,“ přerušil ji Richard tiše. „Nevynechá žádnou příležitost. Myslím, že tě ten kluk opravdu miluje. Nikdy by mě nenapadlo, že tohle o Shaneu Collinsovi řeknu.“

Prsty se jí teď chvěly. Ten jemný třas ji přiměl sevřít je do pěstí, aby přestaly. „Mám dnes narozeniny.“ Neměla tušení, proč to řekla, ale v tu chvíli jí to dávalo smysl. Připadalo jí to důležité. Vzhledla a všimla si, že ho tím překvapila. Na okamžik mu došla slova.

„Blahopřát ti se asi zrovna moc nehodí,“ řekl. „Takže je ti sedmnáct, že? To znamená, že jsi dost stará na to, abys věděla, že tohle je nad tvé síly. Claire, prostě jdi domů. Prožij svůj den s rodiči nebo s kamarády. Dávej na sebe pozor.“

„Ne. Chci vidět Shanea,“ trvala na svém Claire.

Richard zavrtěl hlavou. „Opravdu si nemyslím, že je to dobrý nápad.“

Myslel to dobře, věděla to. Obešel stůl a položil jí ruku na rameno, napůl ji objal a odvedl ji zpátky ke dveřím.

Nevzdám to, pomyslela si, ale neřekla to nahlas, protože věděla, že by to neschvaloval.

„Jdi domů,“ pobídl ji a kývl na muže, kterého předběhla. „Pane Goldere? Pojdte dál. Jde o vaše daně, je to tak?“

„Bydlet v tomhle městě je čím dál dražší,“ zavrčel pan Golder. „Nemůžu dávat tolik krve, víte?“

Claire si nadzvedla batoh a šla ven, aby zkusila něco jiného, co by jí pomohlo dostat se za Shanem.

Samozřejmě to bylo něco mnohem nebezpečnějšího.

*

Pokusila se to sama sobě rozmluvit, ale nakonec se Claire vydala na to nejposlednější místo, kam by chtěla jít – na náměstí Zakladatelky, do upírské části města. Za denního světla se zdálo být opuštěné; běžní lidé už sem nechodívali, dokonce ani když slunce žhnulo nad hlavou, přestože šlo o veřejný park. Procházela tu policejní hlídka a občas Claire připadalo, že ve stínech stromů nebo v temných zákoutích rozlehlých budov okolo náměstí zahlédla postavy.

To však nebyli lidé, ne biologicky.

Claire se vlekla po bílém hladkém chodníku a cítila, jak se do ní opírá slunce. Pozorovala umazané špičky svých červených zašněrovaných tenisek. Po chvíli to bylo skoro hypnotické.

Zastavila se, když špičky jejích bot narazily do prvního stupně širokého mramorového schodiště. Vzhlédla – ještě výš – na největší budovu na náměstí s bílými sloupy a spoustou schodů. Jedna z těch ve stylu impozantních řeckých chrámů. Toto bylo něco jako radnice upírů. A uvnitř...

„Tak už prostě jdi,“ zamumlala si pro sebe a posunula si batoh do pohodlnější pozice, zatímco stoupala po schodech.

Když na ni dopadl stín střechy, Claire ucítila dvě věci najednou: úlevu, že se dostala ze slunce, a klaustrofobii. Její krok se zpomalil a na vteřinu se chtěla otočit a řídit se Richardovou radou – prostě jít domů. Zůstat s rodiči. V bezpečí.

Předstírat, že je všechno normální, stejně jako její matka.

Velké lesklé dřevěné dveře se před ní prudce otevřely a v nich stála upírka, dost daleko z přímé sluneční záře. Sledovala ji s tím nejodpornějším úsměvem, jaký kdy viděla. Ysandre, Bishopovo zlatíčko, byla krásná upírka a byla si toho dobře vědomá. Pózovala jako modelka spodního prádla, jako by ji každou chvíli měl někdo začít fotit.

Právě teď na sobě měla úzké modré džíny s nízkým pasem, přiléhavé černé tílko, které odhalovalo akry alabastrové pokožky, a k tomu černé sandály na nízkém podpatku. Běžný denní ohoz téhle upírské mrchy. Uhladila si z obličejové vlny lesklých vlasů a dál se na Claire zářivě usmívala jako čertice s rudou rtěnkou.

„No,“ vydechla tiše hlasem sladkým jako kaše a otrávená melasa, „podívejme se, kdo se to k nám zatoulal. Pojď, malá Claire. Ať nevypustíme všechnu tmou.“

Claire doufala, že je Ysandre jednou provždy mrtvá. Myslela si, že to je dost neodvratné, protože když ji viděla naposledy, Ysandre se dostala do rukou Amélie, která neměla zrovna milosrdnou náladu.

Jenže teď stála přímo před ní a neměla ani škrábnutí. Někde se musela stát velká chyba, že je Ysandre pořád naživu. Claire však neměla reálnou možnost zjistit, k čemu došlo. Ysandre jí to možná řekne, ale pravděpodobně bude lhát.

Claire ve skutečnosti neměla na vybranou, proto vešla dovnitř. Zůstala tak daleko od té čubky, jak jen mohla, a dávala si pozor, aby se jí nepodívala do očí. To by se rovnalo katastrofě. Nevěděla jistě, jestli má Ysandre dovoleno jí ublížit, ale nebylo moudré to riskovat.

„Přišla sis promluvit s panem Bishopem?“ zeptala se Ysandre. „Nebo jen bloumáš kolem a pátráš po tom svém ubohém chlapci?“

„Jdu za Bishopem,“ odpověděla Claire. „Ne že by ti do toho něco bylo – leda bys byla jeho velectěná sekretářka se špičáky.“

Ysandre se prudce zasmála a zamkla za nimi dveře. „No, tobě taky narostly zoubky, a pěkně ostré. Tak fajn, nechme toho. Jdi za naším pánem a vládcem. Možná za ním taky později zajdu a řeknu mu, že bys byla ve své práci lepší, kdybys tolik nemluvila. Nebo spíš vůbec.“

Bylo obtížné otočit se k Ysandře zády, ale Claire to zvládla. Slyšela, jak se upírka syčivě směje, a chloupky na krku se jí zježily.

Ucítila studený dotyk, škubla sebou a prudce se otočila. Zahlédla ve vzduchu – tam, kde měla ještě před chvílí krk – upírčiny bledé studené prsty.

„Kde ses naučila upířskému chování?“ dožadovala se odpovědi Claire, rozzlobená sama na sebe, protože byla vyděšená a nenáviděla ten pocit. „Z filmů? Jsi totiž jako jedno velké kráčeující hloupé klišé. A víš ty co? Neudělala jsi na mě žádný dojem.“

Hleděly na sebe. Ysandre se zlomyslně, příšerně usmívala, a Claire nevěděla, co má dělat jiného než na ni zírat.

Ysandre se nakonec tiše zasmála a vytratila se ve stínech. Zmizela.

Claire se zhluboka nadechla a šla svou cestou – cestou, kterou až moc dobře znala. Tichá chodba pokrytá kobercem vedla do velké kruhové haly obložené mramorem s kupolovitým stropem a potom doleva, do další chodby.

Bishop vždycky věděl, kdy přijde.

Jakmile vstoupila do místnosti, hleděl přímo na ni. Na tom, jak pozoroval dveře a čekal, až vejde, bylo něco opravdu znervózňujícího. A i když byl jeho pohled zlý, jeho úsměv byl ještě horší. Velice spokojený a majetnický.

V ruce držel otevřenou knihu. Poznala ji a po zádech jí přeběhl mráz. Hladká obálka z kůže s vyrytým symbolem Zakladatelky. V prvních týdnech, kdy byla v Morganville, kvůli té knize málem zemřela, a to bylo dlouho předtím, než začala tušit, jakou má moc.

Jednalo se o většinou šifrovaný, rukou psaný popis všech

Myrnninových alchymistických metod. Kniha obsahovala veškerá jeho tajemství o Morganville, která zaznamenával pro Amélii, podrobnosti o městě, které neznala ani Claire. O Adě. Prostě o *všem*.

Byly v ní poznámky o něčem, co byla podle ní kouzla – jako třeba to, které jí vyrobilo tetování na paži. Neměla tušení, co dalšího se v ní nachází, protože si to nepamatoval ani sám Myrnnin, jenže Bishop chtěl tu knihu opravdu, ale opravdu moc. Pro něj představovala nejdůležitější věc v Morganville – ve skutečnosti měla Claire podezření, že sem přijel v prvé řadě kvůli ní.

Bishop knihu prudce zavřel a zastrčil ji do vnitřní kapsy saka, kde by věřící člověk mohl nosit Bibli.

Místnost, kterou si pro sebe zabral, byla velká kancelář s kobercem na podlaze, s malou luxusní sedačkou a křesly na jedné straně a pracovním stolem na druhé. Bishop u toho stolu nikdy neseděl. Pokaždé stál, a ani dnešek nebyl výjimkou. V křeslech pro návštěvy seděli tři další upíři – Myrnnin, Michael Glass a upír, kterého Claire neznala... dokonce si ani nebyla jistá, jestli to je vlastně muž nebo žena. Rysy bledého obličejě vypadaly žensky, ale účes ne, a ruce a paže byly příliš vyzáblé.

Claire se soustředila na tu neznámou osobu, aby se nemusela dívat na Michaela. Její kamarád jí do očí nepohlédl. Pořád to ale *byl* její kamarád; v téhle situaci si nemohl nijak pomoci, o nic víc než ona. Byl naštvaný a zahanbený a ona si přála, aby mu dokázala pomoci. Chtěla mu říct, že to není jeho chyba, ale on by jí nevěřil.

Přesto to byla pravda. Michael neměl magické tetování na paži. Místo něj měl na hrdle stopy Bishopových zubů, což pro neživotem postižené fungovalo stejně dobře. Pořád mohla vidět sinalý stín jizev na jeho bledé kůži.

Bishopovo kousnutí bylo jako vlastnický cejch.

„Claire,“ oslovil ji Bishop. Neznělo to potěšeně. „Povolal jsem tě z nějakého důvodu, na nějž jsem zapomněl?“

Claire píchlo u srdce, jako by použil hůl na dobytek. Přiměla se sebou necuknout. „Ne, pane,“ řekla tichým, uctivým hlasem. „Přišla jsem požádat o laskavost.“

Bishop, dnes oblečený v čistě černém obleku s bílou košilí, která už hodně pamatovala, zvedl smítko z rukávu. „V tom případě zní odpověď ne, protože já laskavosti neposkytuji. Ještě něco?“

Claire si navlhčila rty a zkusila to znovu. „Jedná se o drobnost – ráda bych viděla Shanea, pane. Jen na pár...“

„Řekl jsem ne, stejně jako snad již stokrát,“ přerušil ji Bishop. Claire cítila, jak v místnosti zapraskal jeho hněv. Michael a ten cizí upír k ní vzhledli, v očích jim zářila hrozba – Michaelovi proti jeho vůli, tím si byla jistá. Myrnnin, oblečený v ošuntělých kalhotách, které by snad odmítli i v Armádě spásy, dlouhém kabátu jako z půjčovny kostýmů a s několika šňůrkami laciných poutových korálků, vypadal jen znuděně. Zívł a odhalil tak smrtící ostré zuby.

Bishop na ni hleděl. „Velmi mě unavuje, že o to stále žádáš, Claire.“

„Tak byste možná měl souhlasit a mít to tak za sebou.“

Luskl prsty. Michael vstal, jako by byl loutka na provázku. V očích se mu zračilo zoufalství, ale zdálo se, že proti tomu nemůže nic dělat. „Michaeli, Shane je tvůj přítel, jestli si dobře vzpomínám.“

„Ano.“

„Ano, můj pane Bishope.“

Claire si všimla, jak Michael polkl – zřejmě velké sousto hněvu. „Ano,“ zopakoval, „můj pane Bishope.“

„Dobrá. Přiveď ho sem. A přines i něco na přikrytí podlahy. Odstraníme tuhle nepříjemnost jednou provždy.“

„Ne!“ vyhrkla Claire. Udělala krok vpřed, ale Bishopův pohled, upřený na ni, ji zastavil. „Prosím! Nemyslela jsem... Neublížujte mu! Nesmíte mu ublížit! Michaeli, prosím, ne! Nedělej to!“

„Neovládám se, Claire,“ namítl. „Víš to.“

Věděla. Michael odešel ke dveřím. Mohla vidět, co se stane, jako v noční můře – Michael sem Shanea přivede, přinutí ho pokleknout a Bishop... Bishop...

„Omlouvám se,“ prohlásila Claire. Zhluboka, roztřeseně se nadechla. „Už o to znovu nepožádám. Nikdy. Přísahám.“

Starý muž pozvedl husté šedé obočí. „To je přesně můj úmysl. Když toho hochu odstráním, zabráním tak riziku, že nedodržíš slovo.“

„No tak, nebuďte tak krutý, staříku,“ ozval se Myrnin a protočil panenky. „Je to zamilované děvče. Dopřejte jí světlejší chvílku. Ve finále jí to ublíží o to víc. Odloučení způsobuje žal, alespoň podle básníků. Sám to neznám, nikdy jsem se od nikoho neodloučil.“ Předvedl, jak něco trhá na poloviny, a potom se mu v obličejí objevil zvláštní výraz. „No, tedy až na jeden případ. Ale ten se nepočítá.“

Claire zapomněla dýchat. Nečekala, že ze všech okolo se ozve právě Myrnin, i když jeho podpora byla spíš šílená než užitečná. Ale díky němu Bishop zaváhal a ona byla tiše jako myška a nechala ho, aby si celou věc promyslel.

Bishop provedl gesto a Michael se na cestě ke dveřím zastavil. „Počkej, Michaeli,“ řekl Bishop. „Claire, mám pro tebe úkol, a ten musíš splnit, chceš-li, aby se ten hoch dožil dalšího dne.“

Claire cítila, jak se jí udělalo mdlo. Nebylo to poprvé, ale vždycky předpokládala – musela! – že to je *naposledy*. „Jaký úkol?“

„Něco doručíš.“ Bishop přešel ke stolu a otevřel vyřezávanou dřevěnou krabičku. Uvnitř byla malá hromádka srolovaných papírů, všechny převázané rudou stuhou a zapečetěné voskem. Zvedl jednu ruličku, jakoby náhodně, a podal ji Claire.

„Co je to?“

„Víš, co to je.“

Věděla. Byl to rozsudek smrti; už jich viděla až příliš.
„Nemůžu...“

„Mohu ti nařídit, abys to doručila. Jestliže to udělám, nebudu se cítit zavázán nabídnout ti jakoukoli laskavost. Toto je nejlepší nabídka, jakou můžeš dostat, malá Claire: Shaneův život za prosté doručení vzkazu,“ pronesl Bishop.
„Pokud to neuděláš, pošlu někoho jiného, Shane zemře a ty budeš mít příšerný den.“

Claire polkla. „Proč mi vůbec tu šanci dáváte? Obvykle nevyjednáváte.“

Bishop vycenil zuby, ale ne špičáky – ty zůstaly v skrytu, tím však nebyl upír o nic méně nebezpečný. „Protože chci, aby sis uvědomila svou roli v Morganville, Claire. Patříš mi. Mohu ti nařídit, abys to udělala, prostou silou vůle. Místo toho ti nabízím, aby sis *zvolila*, že to uděláš.“

Claire přetočila ruličku v prstech a podívala se na ni. Bylo na ní zvenčí jméno, napsané starobylym černým písmem.
Detektiv Joe Hess.

Překvapeně vzhledla. „Nemůžete...“

„Zamysli se velice důkladně, co dalšího vyslovíš,“ přerušil ji Bishop. „Jestli mi hodláš říkat, co ve svém vlastním městě mohu nebo nemohu dělat, tak to budou tvá poslední slova, to ti slibuji.“

Claire zavřela ústa. Bishop se usmál.

„To je mnohem lepší,“ poznamenal. „Jestli si tak zvolíš, jdi doručit můj vzkaz. Až se vrátíš, dovolím ti spatřit toho chlapce, jen protentokrát. Vidíš, jak dobře spolu dokážeme vycházet, když se snažíme?“

Rulička připadala Claire v ruce strašně těžká, přestože to byl jen papír a vosk.

Nakonec přikývla.

„Pak tedy jdi,“ pobídl ji Bishop. „Čím dříve začneš, tím dříve to bude hotovo, a tím dříve se ocitneš v náručí toho, koho miluješ. Buď hodné děvče.“

Michael na ni hleděl, ale Claire se mu do očí podívat neodvážila. Bála se, že v nich spatří hněv, pocit zrady a zklamání. Jedna věc je, když vás přinutí, aby se z vás stal pěšák v ďáblově armádě.

Úplně jiná věc je zvolit si to.

Claire rychle vyšla z místnosti.

Ve chvíli, kdy došla na mramorové schodiště a ocitla se na slunci, už utíkala.

3

Detektiv Joe Hess.

Claire ruličku pořád obracela v upocených prstech a napadlo ji, co by se stalo, kdyby ji prostě hodila do kanálu. No, rozhodně by se Bishop *naštval*. Pravděpodobně by měl vražedné choutky, i když ty měl stejně skoro pořád. Kromě toho v tom, co nese, nemusí být nic zlého. Je to tak? Možná to jenom *vypadá* jako rozsudek smrti. Ale třeba to byl dekret, že se pátek stane zmrzlinovým dnem, nebo něco takového.

Projelo kolem ní auto a Claire měla pocit, že na ni řidič hledí, pak zrychlil. *Není tu nic k vidění, jen smutný, hloupý pěšák zla*, pomyslela si hořce. *Pokračujte.*

Policejní stanice se také nacházela na radnici a celá budova se opravovala. Dělníci odstraňovali pokroucený kov a bourali zdi, aby mohli postavit nové výztuhy a cihly. Ta část, kde bylo vězení a kanceláře policie, nebyla tak moc zničená. Claire zamířila k velkému pultu, kde seděl strážník.

„Detektiva Joea Hesse,“ oznámila mu. „Prosím.“

Policista na ni sotva pohlédl. „Zapište se, svoje jméno a důvod návštěvy.“

Natáhla se po desce s papíry a peru a pečlivě napsala svoje jméno. „Claire Danversová. Nesu vzkaz od pana Bishopa.“

Na recepci se mezitím dělo i něco jiného – párek opilců byl připoután k velké dřevěné lavici a nějací advokáti právě dostávali šálek kávy z velké stříbrné konvice vzadu v místnosti.

Všechno se zastavilo. Dokonce i ti opilci.

Strážník u pultu vzhlédl, a než se vzpamatoval a nasadil prázdný tvrdý výraz, všimla si v jeho očích zloby. „Posadte se,“ pobídl ji. „Zjistím, jestli tady je.“

Otočil se a zvedl telefon. Claire ho nesledovala, jak volá. Měla vlastní trápení. Hleděla na písmo na ruličce a přála si vědět, co je uvnitř – na druhou stranu, možná by to bylo horší, kdyby to věděla. *Jsem pouhý posel.*

Jo, to jí tak pomůže, aby se jí v noci lépe spalo.

Strážník na recepci tiše promluvil a zavěsil, ale nepřišel za ní. Vyhýbá se jí, napadlo ji. Už si na to zvykala. Dobří lidé se jí vyhýbali, špatní jí lezli do zadku. Bylo to skličující.

Tetování ji svědilo. Škrábala se přes látku košile a sledovala vyztužené dveře, které vedly do další části policejní stanice.

Detektiv Joe Hess z nich vyšel asi o minutu později. Usmál se, když ji uviděl, a to ji zabořilo. Hodně. Byl jedním z prvních dospělých, kteří jí v Morganville opravdu pomohli – on a jeho partner detektiv Lowe kvůli ní nejednou riskovali. A teď mu musí udělat *tohle*.

Bylo jí na zvracení, když se zvedla na nohy.

„Claire, vždycky tě rád vidím,“ pronesl a znělo to, jako by to skutečně myslel vážně. „Pojď se mnou.“

Strážník u pultu jí podával cedulku, jak kolem něj procházela. Připnula si ji ke košili a následovala Joea Hesse do velkého otevřeného prostoru. Jeho pracovní stůl se nacházel

vzadu v místnosti, vedle stejného stolu, na němž ležel štítek se jménem jeho partnera. Žádné ozdoby. Nikdo neměl na stolech skoro žádné osobní věci. Napadlo ji, že asi není dobrý nápad mít tu křehké věci, když celý den vyslycháte rozzuřené lidi.

Posadila se na židli vedle jeho stolu, on také usedl, naklonil se a opřel se lokty o kolena. Tvářil se laskavě a nesnažil se ji zastrašit. Ve skutečnosti měla dojem, že se snaží, aby to pro ni bylo snadné.

„Jak se držíš?“ zeptal se stejně jako Richard Morrell. Opravdu vypadá tak zničeně? Pravděpodobně.

Claire polkla a shlédla na své ruce a ruličku, kterou svírala v pravé dlani. Pomalu mu ji podala. „Omlouvám se,“ řekla. „Pane, já... je mi to tak líto.“ Chtěla mu to vysvětlit, ale v tu chvíli to neměla jak omluvit. Byla tady a dělala, co po ní Bishop chtěl.

Tentokrát si zvolila, že to udělá.

Pro to není omluvy.

„Neobviňuj se,“ řekl detektiv Hess a vyškubl svitek z jejích prstů. „Claire, nic z toho není tvoje chyba. Chápeš to, že ano? Nemůžeš se obviňovat za Bishopa, ani za nic jiného, co se tu pokazilo. Snažila ses, jak nejlíp to šlo.“

„Ale nestačilo to, co?“

Dlouhou chvíli ji pozoroval, potom zavrtěl hlavou a rozlomil pečeť na svitku. „Jestli někdo zklamal, tak Amélie,“ prohlásil. „Teď jenom musíme přijít na to, jak tu přežijeme. Jsme na nezmapovaném území.“

Rozvinul ruličku. Ruce měl pevně a rysy ve tváři se mu ani nepohnuly. Nechce ji vyděsit, uvědomila si. Nechce, aby se cítila provinile.

Detektiv Hess si přečetl papír a znovu jej sroloval. Položil ho na stůl, na vrchol naklánějící se hromady složek.

Musela se zeptat. „Co tam je?“

„Nic, s čím by sis měla dělat starosti,“ odpověděl. Nemohla to být pravda. „Udělala jsi svou práci, Claire. Tak

už jdi. A slib mi...“ Zaváhal, posadil se na židli a otevřel složku, aby vypadal zaměstnaně. „Slib mi, že neprovedeš žádnou hloupost.“

To slíbit nemohla. Měla pocit, že už tři nebo čtyři hlouposti od dnešního rána vyvedla.

Ale přikývla, protože nic jiného pro něj udělat nemohla.

Roztěkaně se na ni usmál. „Promiň, mám hodně práce,“ pronesl. Byla to lež, v místnosti skoro nikdo nebyl. Poklepal perem na otevřenou složku. „Dnes jdu k soudu. Tak už jdi. Brzy se uvidíme.“

„Joe...“

„Běž, Claire. Děkuju ti.“

Chystal se ji chránit, viděla to na něm. Chránit před následky toho, co provedla.

Nedokázala přijít na to, jak se mu za to kdy odvděčí.

Když odcházela, vnímala, že se za ní dívá, ale jakmile se ohlédla, soustředil se zase na papíry ve složce.

„Hej, Claire? Všechno nejlepší.“

Nebude brečet.

„Díky,“ zašeptala, a to slovo jí zaskočilo v krku, když otevřela dveře a unikla tak od jakékoli hrůzy, kterou mu přinesla.

*

Už byla skoro jedna hodina odpoledne, když se vrátila zpátky do Bishopovy kanceláře – ne že by to bylo tak daleko, ale musela se zastavit, sednout si a o samotě se vyplakat. Také se musela ujistit, že smaže stopy po slzách, než zamíří zpátky. Ysandre by jí to dala sežrat, kdyby se jí to nepovedlo.

A Bishop taky.

Claire si pomyslela, že to zvládla, když na ni Ysandre mávla, ať jde dál do kanceláře. Bishop byl pořád tam, kde předtím, ale třetí upír, kterého neznala, zmizel.

Michael tu zůstal.

Myrnin se pokoušel postavit abstraktní tvar z kancelářských a sešivacích sponek, což byl jeden z jeho méně šlechetných způsobů, jak zabít čas.

„Marnotratné dítě se vrací,“ poznamenal Bishop. „Jakpak detektiv Hess přijal tu zprávu?“

„Dobře.“ Claire mu nechtěla nic prozradit, ale i to ho zřejmě pobavilo. Opřel se o roh stolu, překřížil ruce a zíral na ni se zvláštním lehkým úsměvem.

„On ti to neřekl, že ne?“

„Neptala jsem se.“

„Jak civilizované místo, tohle Morganville.“ Bishop to pronesl jako urážku. „No tak dobrá, úkol jsi splnila. Zřejmě budu muset dodržet svou část dohody.“ Pohlédl na Myrnina. „Je to tvůj mazlíček. Uklid' po ní.“

Myrnin Bishopovi líně zsalutoval. „Jak můj pán poroučí.“ Vstal s tou bezděčnou upířskou ladností, při níž se Claire cítila neohrabaná, hloupá a pomalá, a jeho jasné černé oči se na dlouhý okamžik setkaly s jejími. Jestli se jí pokoušel něco sdělit, netušila, co to může být. „Ven, děvče. Pan Bishop tady má důležitou práci.“

Copak asi? Bude trénovat svůj ďábelský smích? Nebo dělat přijímací pohovor na další přísluhovače?

Myrnin přešel místnost a sevřel ledově studené prsty okolo její paže. Claire se prudce nadechla, nedal jí však šanci zareagovat; táhl ji za sebou na chodbu tak rychle, že klopytala.

Mlčky se ohlédla na Michaela, ale on jí pomoci nemohl. Byl stejně v pasti jako ona.

Myrnin se zastavil, až když je od Bishopa dělily dvoje zavřené dveře a snad několik set metrů chodby.

„Pusť mě!“ vyštěkla Claire a snažila se mu vytrhnout. Myrnin se zadíval na její paži, kde ji jeho bledé prsty pořád svíraly, a povytáhl obočí, jako by nedokázal přijít na to, co jeho ruka dělá. Claire sebou znovu škubla. „Myrnine, pusť mě!“

Pustil ji a ustoupil. Zdálo se jí, že na okamžik vypadá zklamaně, ale pak se bláznivě usmál. „Budeš se chovat jako malá hodná holčička?“ Claire se na něj ošklivě zadívala. „Ach, asi ne. Dobrá tedy, tohle je na tvou zodpovědnost, Claire, ovšem uděláme, co se dá, abys to přežila. Pojd'. Odvedu tě k tvému chlapci, když je náš společný patron zjevně v tak vstřícné náladě.“

Otočil se a okraje jeho dlouhého kabátu zavlály. Zase měl na nohou žabky a v nich špinavá chodidla, ale celkově nijak zvlášť nepáchl. Jak šel, šňůrky laciných korálků kovově cinkaly a klapot jeho bot z něj dělal asi nejhluchnějšího upíra, jakého kdy Claire slyšela.

„Užíváš svoje léky?“ zeptala se. Myrnin po ní přes rameno střelil pohledem a Claire opět netušila, co ten pohled má znamenat. „Takže ne?“

„Myslel jsem, že mě nenávidíš,“ pronesl. „Jestli ano, neměla by sis o mě dělat starosti, že ne?“

Měl pravdu. Claire zmlkla a pospíšila si za ním. Dlouhou zahnutou chodbou došli až k velkým dřevěným dveřím. Stál u nich na stráží upír, který byl za života pravděpodobně asiát, ale teď měla jeho kůže barvu staré slonoviny. Dlouhé vlasy měl vzadu svázané a nebyl o moc vyšší než Claire.

Myrnin s ním prohodil pár slov, která zněla jakoby čínsky, a upír jim otevřel dveře. Stejně jako Michael měl i on na krku stopy po Bishopově kousnutí.

Claire se dřív nedokázala dostat dál než sem. Polila ji vlna horka a vzápětí se zachvěla. Teď, když tu byla, když skutečně prošla těmi dveřmi, bylo jí z očekávání trochu mdlo. *Jestli mu ublížili...* Je to už tak dlouho. Co když ji vůbec nechce vidět?

Další zamčené dveře, další stráž, a pak se ocitli uvnitř kamenem obložené chodby se zamřížovanými celami po levé straně. Žádná okna. Žádné světlo kromě sálajících zářivek daleko vpředu. První cela byla prázdná. Ve druhé

věžnili dva lidi, ale ani jeden z nich nebyl Shane. Claire se snažila nedívat moc zblízka. Bála se, že by je mohla poznat.

Ve třetí cele na protilehlých stranách mrňavé místnosti stála dvě malá lůžka, se záchodovou mísou a umyvadlem uprostřed. To bylo všechno. Bylo to až příliš pečlivě uspořádané. Na jednom lůžku spal starý chlap s rozčuchanými šedivými vlasy a Claire pár vteřin trvalo, než si uvědomila, že jde o Franka Collinse, Shaneova tátu. Obvykle ho vidávala na nohou a překvapilo ji, když ho spatřila tak... křehkého. Tak bezmocného a starého.

Na protější posteli si v tureckém sedu četl Shane. Vzhlédl od knihy a pohodil hlavou, aby dostal vlasy z očí. Uzavřený, opatrný výraz v jeho tváři připomínal Claire jeho otce, ale ten zmizel hned, když ji spatřil.

Pustil knihu, prudce vstal a během vteřiny stál u mříže. Sevřel ruce kolem železných tyčí a oči se mu divoce zatřpytily, než je pevně zavřel.

Když je zase otevřel, už se ovládal. Celkem.

„Ahoj,“ vydechl Shane tak klidně, jako by na sebe prostě narazili na chodbě v domě Glassových, v jejich zvláštním minidomu bratrstva. Jako by neuplynuly celé měsíce od chvíle, kdy byli odloučení. „Představoval jsem si, že tě tu uvidím. Když máš narozeniny a vůbec.“

Claire v očích pálily slzy, ale zamrkala, aby je zahнала, a nasadila hrdinský úsměv. „Díky,“ hlesla. „Co pro mě máš?“

„Hm... třpytivý drahokam.“ Shane se rozhlédl a pokrčil rameny. „Musel jsem ho někde zapomenout. Víš, jak to chodí, celé noci na večírcích, člověk se zhulí a zapomene, kde co nechal...“

Přistoupila blíž a dlaněmi přikryla jeho ruce. Cítila, jak se Shane chvěje. Povzdychl si, zavřel oči a opřel se čelem o mříže. „Jo,“ zašeptal. „Už zmlknu. Dobrej nápad.“

Opřela se čelem o jeho a vzápětí se k němu přitiskla rty. Horké, sladké a zoufalé polibky v ní probudily pocity,

kteřé ji rozechvěly. Shane pustil mříže, protáhl ruce skřz, aby mohl zabořit prsty do jejích krátkých jemných vlasů, a prohloubil polibek. Z té temné touhy se Claire rozbušilo srdce.

Když se jejich rty nakonec oddělily, neodtáhli se jeden od druhého. Claire protáhla ruce skřz a chytila Shanea kolem krku a on sklouzl rukama k jejímu pasu.

„Nenávidím, že tě líbám skřz mříže,“ poznamenal Shane. „Mám rád různá omezení, ale mnohem raději nad tím mám kontrolu.“

Claire málem zapomněla, že je Myrnin pořád s nimi, takže ji jeho tiché uchechtnutí vylekalo. „Promluvil mladík s takovým málem praktických zkušeností,“ pronesl, zívł a svalil se na lavici u protější zdi. Opřel se bradou o ruku. „Užij si tu nevinnost, dokud můžeš.“

Shane ji držel a tmavé oči upíral do jejích. *Neušímej si ho, zdálo se, že říká. Zůstaň se mnou.*

A ona zůstala.

„Snažím se tě odsud dostat,“ zašeptala. „Opravdu se snažím.“

„Jo, no... o nic nejde, Claire. Nenamoč se do žádných problémů. Počkat, zapomněl jsem, s kým mluvím. V jakých potížích jsi právě teď, mimochodem?“

„Nejsem. Nedělej si o mě starosti.“

„Co jinýho tu mám asi tak dělat než si dělat starosti? Většinou o tebe.“ Shane se teď díval hodně vážně a zvedl jí hlavu, aby ji přiměl podívat se mu znovu do očí. „Claire. Co tě nutí dělat?“

„Ty si děláš starosti o mě?“ Zasmála se, jenom trošku, a znělo to zoufale. „To ty jsi v cele.“

„Už jsem na to zvyklej, jak víš. Claire, řekni mi to. Prosím.“

„Já... nemůžu.“ To nebyla pravda. *Mohla by.* Jen zoufale nechtěla. Nechtěla, aby se o čemkoli z toho Shane dozvěděl. „Jak se drží tvůj otec?“